

Иванко

- Здравей, Асене.

Асене

- Добре, че идеш сам. Щях да те повикам. Имам много да те коря.

Иванко

- Пак ли?

Асене

- Пак. Първо страшно си задлъжнял. Второ - пак си направил много пакости с тия жени. Идат ^{все} при мен ~~се~~ да плачат.

Иванко

- Брътвежи...Тъкмо щях да ти искам сто аспри в заем.

Асене

- Какво правиш ти, човече? Ами преди една неделя ти дадох двадесет перперии. Къде ги разпиля?

Иванко

Къде, къде?...Бсички рекли къде. Сякаш няма за какво да се разпиляват пари. Не ми стигат и толкоз!

Асене

- Ами на мене стигат ли?

Иванко

- Е, ти правиш нов палат. Работят ти без пари и пак нямаш. Какво да кажа аз - беден болярин?

Асене

- Защо си не отидеш в Селви? Като кефалия ще купуваш всичко на половин цена?

Иванко

- Е, не всеки е Белота да живее и в земите си и в Търнов. Нему даде най-хубавите прониетства, а на мен, защото съм ти братовчед - Селви.

Асене

- Не те ли въздигнах в болярско достойнство, не благодарнико? По-рано болярството ти беше само на име.

Иванко

- Благодаря! Бсичките ми хора са само зевгари. Никой няма повече от чифт волове. Сиромашия. И от такива отроци ако чакаш данък, ще умреш от глад.

Асене

- Разбира се, щом трябва да се даряват накити на тия пусти жени. Някога ще пропаднеш зле. Сега чувам си зачестил около жената на Белота. Да съм на негово място ще те наглася, че да ме помниш! На ти двесте аспри и да не чувам вече лошо за теб. Инак - Селви не е